

mindes, var det den ærede Minister, der fremsatte den — den nemlig, at medens Fattiggkatten var 4 Gange større paa Landet end i Byerne, var Befolkningens Størrelse 6 Gange saa stor. En saa simpel Sammenligning mellem Individernes Antal og den Fattiggkat, der svares, tror jeg ikke holder Stik. Sagen er den, at den nominelle Indtægt for alle Individier er betydelig større i Byerne end paa Landet; det koster mere at bo og leve i Byen, der betales mere Skat, kort sagt, hele Tilværelsen i Byen er dyrere, men Fortjenesten er ogsaa tilsvarende stor. Medens en Arbejder i Kjøbenhavn i denne Sommer har kunnet have en Indtægt af indtil 2 Rd. om Dagen, undertiden endog mere, har en Arbejder paa Landet maattet lade sig nøie med 4 til 5 Mk. Deraf følger, for at jeg skal udtrykke mig meget kort, at man regner med større Tal i Byerne end paa Landet; derfor er en simpel Sammenligning mellem Antallet af Individier og den Fattiggkat, der gives, ikke korrekt. Jeg erindrer at have set i Kjøbstadkommissionens i sin Tid afgivne Betænkning, at den ønskede en Lidsbestemmelse af 15 Aar, og jeg tvivler ikke om, at den har havt for Øie, at dette vilde være gavnligt i flere Henseender, hvad vi nu ogsaa have talt om flere Gange. At mange af de Krav, den gjorde, ere ubillige og uretfærdige, maa jeg fastholde, derimod kan jeg ikke undlade at udtale, at Kjøbstadkommissionen, som for Øvrigt vilde have den lange Tid til Forsørgelse, paa et ganske enkelt Punkt mærkeligt afveg fra de Principer, den ellers fulgte. Det var med Hensyn til et Spørgsmaal, hvorom vi ogsaa her have talt flere Gange, nemlig Spørgsmaalet om det uegte Barn, idet den vilde have, at dets Forsørgelsessted skulde være det Sted, hvor Moderen havde sin Forsørgelsesret, men ikke der, hvor hun 10 Maanedes før sin Nedkomst havde sit Opholdssted. Man vil saaledes indse, at saavel Bestemmelsen om de 15 Aar som den anden Bestemmelse vilde have til Følge, at Landkommunerne i mange Tilfælde vilde faae en ikke saa hynderlig behagelig Tilvært. — Jeg skal endnu kun gjøre nogle Bemærkninger om Udtrykket Humanitet, som jeg maaste kom til at bruge noget tidt igaar. Der er gjort et Par Bemærkninger om, at det vistnok ikke er det rette sproglige Udtryk. Dette skal jeg ikke benægte, men jeg tror dog, at i den Forstand, hvori jeg brugte det, var det rigtigt. Sagen er ikke den, at jeg brugte Ordet Humanitet i den Forstand, at Staten skulde understøtte de Fattige, men jeg brugte det i den Forstand, at Statens Understøttelse — thi Staten maa jo understøtte efter Retfærdighedsprincippet — skulde ske paa en mere behagelig Maade, kort sagt paa en mere human Maade, hvilken Omskrivning man nu vil bruge. Da Tiden er saa langt fremskreden, skal jeg undlade at gjøre nogle Bemærkninger til andre ærede Medlemmer, hvad jeg ellers kunde have ønsket.

Formanden: Da der endnu er indtegnet flere Talere, skal jeg her afbryde Forhandlingen.

Under Mødet vil der paa de Herrers Pladser være omdelt Exemplarer af Driftsberetning for de jydsk-syenke Fernbaner, hvilke jeg ved Skrivelse af Gaars Dato har modtaget fra Indenrigsministeren.

Med Folkethingsmanden for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) er der indgivet et Andragende fra 32 pensionerede Underofficerer og Hoboister m. Fl. samt Enker efter saadanne om en Forhøielse af den Underofficererne m. Fl. hidtil tillagte Pension. Dette Andragende vil efter den nævnte ærede Rigsdagsmands Begjæring blive overgivet til Finantsudvalget.

Næste Møde vil blive afholdt imorgen, Onsdag Middag Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) Fortsættelse af 1ste Behandling af:

Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen,

2) Første Behandling af:

Forslag til Lov, indeholdende nogle Bestemmelser om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse.

3) Første Behandling af:

Forslag til Lov om Hjælp af det Offentlige udenfor det almindelige Fattigvæsen.

Mødet hævet Kl. 5, 10'.

Tolvte Møde.

Onsdagen den 21de Oktober Kl. 1.

Forhandlingsprotokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af „Forslag til Lov om det offentlige Fattigvæsen“.

Albrechtsen: Det kan ikke nægtes, at den foreliggende Sag fortjener en grundig og alsidig